

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Petri Ribadeneiræ, Societatis Iesv Presbyteri, De
Tribulationibus huius seculi Libri Duo**

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniae, 1604

VII. Quòd tribulatio nos purget à peccatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50340)

32 DE TRIBVLATIONE
CAPVT VII.

QVOD TRIBVLATIO NOS
purget à peccatis.

Tob. 3.

Eccles. 2.

Cap. 36.

Per tribulationem animam à peccatis purgari, & omnium delictorum veniam à Deo promereri, manifestè docet Tobias his verbis: *Benedictum est nomen tuum Deus: patrum nostrorum: qui cum iratus fueris, misericordiam facies, & in tempore tribulationis peccata dimittis his qui inuocant te.* Item Ecclesiasticus inquit: *Respicite filij nationes hominum, & scitote quia nullus sperauit in Domino, & confusus est. Quis enim permansit in mandatis eius, & derelictus est? aut quis inuocauit eum, & despexit illum? Quoniam pius & misericors est Deus, et remittet in die tribulationis peccata: & protector est omnibus exquirentibus se in veritate.* Et Diuus Iob *Non aufert à iusto oculos suos, & reges in solio collocat in perpetuum, & illic eriguntur. Et si fuerint in cathenis, & vinciantur funibus paupertatis, Iudicabit eis opera eorum, & scelera eorum, quia violenti fuerunt. Reuelabit quoque aurem eorum, vt corripiat; & loquetur, vt reuertantur ab iniquitate. Si audierint & obseruauerint, complebunt dies suos in bono, & annos suos in gloria.*

Sed

Sed videamus adhuc qua ratione veniam peccatorum operetur.

Primò itaque homo afflictus per tribulationem excitatur ad perscrutandam conscientiam, & animæ suæ statum, vt per hoc contristatus, doleat & pœniteat de peccatis commissis, & conuersus ad Deum cum lachrymis veniam petat, firmiterque proponat emendationem, & remedia ad obtinendam remissionem necessaria, spontè amplectatur. Quod vt facilius ac melius intelligatur, vno alteroûe illustrabimus exemplo.

Est adolescens quidam nobilis & prædiues, qui diu noctuque nihil aliud cogitat aut præmeditatur, quàm vt ludendo, lasciuiendo, luxuriosè & gulosè viuendo, voluptates, desideria & appetitus carnis inordinatos expleat; quem si inopinatus & periculosus aliquis morbus arripiat, ita vt omninò debilitatus concidat & emarcescat, si prædicetur ipsi quod breui moriturus, & æternos cruciatus aditurus sit, nisi planè cæcus & insensatus fuerit, absq; dubio seipsum aggredietur & dicet: Quis ego? vbi sum? quid feci? heu me miserum, quo me peccata seduxerunt? hac inquam ratione multitudinem & magnitudinem delictorum suorum considerabit, obstupescet, ac

B. S. plan-

planget, & misericordiæ Dei memor, veniam deprecabitur, prolongationemque & emendationem vitæ sedulo implorabit.

Simili modo sit Pater quispiam unicum habens filium, quem tanquam imaginem suam indies contempletur, nec alia ipsi cura sit, quàm vt filius beneficio aliquo donatus, opes & ingentia prædia hæreditate possideat, ita vt unica spes & beatitudo patris in fœlicitate filij consistat. Sed ecce dum minimè cogitat, tollit Deus filium quem vnice diligebat, non aliam ob causam, nisi vt curas & labores filij gratia susceptos, amori & seruitio Dei impendat. Orbatus ergo homo ille filio atque idolo suo, agnoscit, imò fatetur, se peccasse, & absum esse creatura, conuersusque ad Deum, petit veniam excessus, & omnem spem, totamque fiduciam suam reponit in summum bonum, quod nec falli, nec fallere, & in supremum Dominum, qui mori non potest.

Eadem planè de fœmina coniugata dicuntur, quæ in tantum amat & honorat maritum, vt ad gratificandū & inser-

inferuendum illi, sui ipsius obliuiscatur ac Dei, qui subinde aufert virum, non vt tollat affectum, sed vt mutet in meliorē, & quem habebat erga maritum, hunc in viduitate sua dirigat ad Deum, qui vera pax est, & quies animorum, ideoque p̄ omnibus mundi diuitijs meritò diligendus. Hinc Esaias inquit: *Sola vexatio intellectum dabit auditui.*; quasi diceret, sola tribulatio facit hominem intelligere ea, quæ sæpius quidē aliàs audiuit, nunquam autem intellexit. Licet enim parētes domi, concionatores publicè nos doceant, obsecrent, minentur, & adhortentur quotidie, vt ab impietate nostra desistamus; tamen quasi surdis canentes nihil proficiunt, quoadusque nos Deus affligat, oculosque nobis & aures aperiat, vt vel sic resipiscamus dicentes: En cuius me frequenter parentes mei præmonuerunt, & credere eis nolui; ecce salarium temeritatis meæ, quod amatores salutis meæ multoties prædixerunt, & spreui eos, ac derisi. ô quam forem beatus, si eorum monitis acquieuissem!

Si homo aliquis tranquillam & pacificam domi traducēs vitā, & si nō superfluos, attamen honestos & necessarios

Esai. 28.

*aulæ peri-
cula.*

reditus habens, non alia de causa aulæ
adhæreat, nisi quia ibidem se ad honores
& dignitates speret promouendum, & fi-
delium quis amicorum, rerumque auli-
carū expertus, salutis & prosperitati eius
consulens dicat: amice, quid moliris,
quid dūc attentare studes? cur te periculo-
sissimis aulæ fluctibus exponere deside-
ras, quibus tot nobiles ac comites perie-
runt? Ipse autem amici monita & consi-
lia contemnens non acquiescat, vsq; dū
in profundum pelagi demersus, non so-
lum valetudinis, verum etiam bonorum
omnium iacturam fecerit, omni que spe
dignitatis ac commodi frustratus, agno-
scat nec fidem, nec amicitiam aut gratiā
aliquam superesse in aula; iam tunc pia
adhortationis fidelis amici memor, plo-
rabit ac gemet, & calamitate atque pro-
pria miseria edoctus, intelliget imprudē-
ter ac stultē se egisse, & multo melius fo-
re, vt quis paucis contentus, quietē domi
viuat, quā diuitias & dignitates aulicas
sectetur, quia sicut ait Sapiens: *Melior est
bucella cum gaudio, quā domus plena cō-
iurgio.*

Pro. 17.

Quid de adulatoribus, officiarijs, &
primæ authoritatis aulicis dicam, qui Re-
ges ac Principes Deorum instar adorant
& venerantur, nec aliud diu noctuque
curant:

curant aut cogitant, quàm vt gratiam & fauorem Principum lucrentur, arbitran- tes in hoc solùm omnem suam fœlicita- tem esse collocatam? Verùm vbi fortuna mutata atque inuersa, & dulcis ac fere- nus fauoris aër per falsę alicuius suspici- onis aut relationis turbinem obscuratus fuerit, & placidũ Principis vultum leuis alicuius conuiuentiæ, vel alterius cuius- cunque transgressionis aut defectus cau- sa turbatum, fidemque & præstita serui- tia obliuioni tradita animaduenterint: tunc primum prophetici recordantur sermonis: *Bonum est confidere in Domino,*

quàm confidere in homine: Bonum est spera- Psal. 117.

re in Domino, quàm sperare in Principibus. Psal. 145.

Et iterum: *Nolite confidere in Principibus: in filiis hominum, in quibus non est salus.*

De hominibus ambitiosis & auaris di- uitibus, idem est sermo, idemque iudici- um, qui si ignominia aliqua affecti di- gnitatibus priuentur, aut bonis omnibus exuti ab alijs contemnantur, vel morbũ, paupertatem, aliasue quascunque mise- rias incurrant, omnes illi & similes, per pœnas & tribulationes exercitati seipfos agnoscunt aientes cum Dauide: *Ad Do-*

minũ cum tribularer clamaui, & exaudiuit Psal. 119.

me. Auxilium meum à Domino, qui fecit cœ- Psal. 120.

lum & terram, quia (veluti superius com-

38 DE TRIBVLATIONE

memorauimus) tribulatio nobis aperit intellectum ad compræhendendum ea, quæ aliàs sæpius audiuius, & non intelleximus, atque hac ratione purgat & liberat nos à peccatis.

Donum hoc Dei ad eò mirabile est, vt nullus hominum, quale vel quantum fit, satis intelligat, tantoque maius & excellentius esse demonstratur, quanto grauius & enormius fuerit peccatum à quo per tribulationem meruerimus liberari. Sed quia peccatum contra Deum, summum scilicet atque infinitum bonum, committitur; summum quoque & infinitum illud est, & infinitorum causa malorum, quorum vnum ac supremum omnium existimatur, Deum habere inimicum, & ab eodem reprobari ac reijci. Si enim tantoperè cauemus ne Regis vel vel Principis alicuius offensam incurramus, aut de regno ipsius profligemur; quanto magis metuendum est, ne Rex Regum & Dominus Dominantium irascatur nobis, cuius respectu Principes terre sunt quasi viri picti; ille inquam Rex, cuius præsentiam nemo subterfugere potest; quæ admodum Psalter Regius attestatur dicens. *Quò ibo à spiritu tuo? & quò à facie tuâ fugiam? Si ascendero in celum, tu illic es; si descen-*

Psal. 138.

descendero in infernum, ades. Si sumpsero
 pennas meas diluculo, & habitauero in ex-
 tremis maris. Etenim illuc manus tua de-
 ducet me, & tenebit me dextera tua.
 Qualem habere poterit confidentiam cui
 Deus aduersatur? aut qualiter viuet sine
 illo, qui vita est vniuersorum? Ab hoc
 tam grādi periculo securos nos reddit tri-
 bulatio, quia mundat animam, & veniā
 impetrat delictorum.

Est & aliud donum & inæstimabile
 tribulationis beneficium, nimirū quod
 per eam liberemur ab infernalibus pœ-
 nis paratis nobis ac debitis ob mortale
 peccatum; quæ certè adeo horribiles at-
 que formidabiles esse perhibentur, vt,
 quamuis omnia mundi tormenta accu-
 mulata & coaceruata cum iisdem com-
 parentur, non tamen sint aliud nisi som-
 nus & vmbra. Carceres, triremes, ege-
 stas, infamia, febres, angustia, cordo-
 lium, & quicquid est simile in mun-
 do pœnarum, sunt tanquam ideæ picta
 vel sculpta: Inferni autem dolores,
 verè cruciatus censentur: temporales
 enim pœnæ breues sunt, & cum hac
 vita finiuntur: illæ finem nesci-
 unt, & alimentum sunt mortis perpe-
 tuæ.

Quia

August. l. de
Penitent.

Quinetiam à purgatorij malis nos eripit, quæ vix tolerabiliora sunt infernalibus pœnis, & grauiora omnibus huius vitæ calamitatibus; tametsi plurimum alleuientur spe finiendi, quæ sola damnatis deficit. Nam licet Deus per ineffabilem suam misericordiam culpam mortalitatis peccati, & damnationem æternam quam per delictum incurrimus nobis remiserit, vult tamen vt temporali pœna, siue in hac, siue in futura vita compensem ac persoluamus hoc, cuius rei tenebamur. Et reuera maximam ac singularem gratiam nobis præstat Deus, quando tempus & commoditatem largitur pœnitendi & satisfaciendi pro peccatis in hac vita, vt corpus quod particeps fuerat culpæ, particeps quoque sit miserie, ne anima postmodum sola satisfacere cogatur. Quemadmodum enim si duo simul diuersorium epulandi gratia ingrediantur, & alter eorum latenter effugiat, hospes ab illo qui mansisset, solutionem pro vtrisque vrgeret: pari ratione, quia corpus & anima socij fuerunt voluptatû, equû & iustû fuerit vt simul quoq; luant, ac persoluant quod simul deliquerunt, ne sit necessarium animam tam pro se quam pro corpore satisfacere in purgatorio, quos cruciatus anima secura euadit,

dit,

dit, cum in hac vita corpus molestijs varijs affligitur.

Atque idcirco permittit Deus, vt mulieri maritus sit morosus & austerus, marito vicissim litigiosa vxor, parenti inobediens filius, & amicus amico infidelis; vel saltem vt paupertas nos inuadat, languores debilitent, ægritudines cōsumāt, aut alijs quibuscunque aduersitatibus exerceamur, vt patienter eas de manu Domini suscipientes, exiguis sumptibus cōpensemus hęc, quod alioquin maximis soluendum est in purgatorio. Quam autem incomparabilis sit hęc Dei misericordia, patet ex illo quod S. refert Antoninus Archiepiscopus Florentinus: Legitur, inquit, quod cum quidam sceleratē viueret, visitatus à Domino vt ad se rediret, incurrit grauem infirmitatem & diutinā. Attædiatus autem ex prolixitate languoris, rogabat frequenter Dominum, vt de carcere corporis educeret eū. Apparens autem vna dierum ei Angelus Domini ex parte Dei, dedit sibi optionē eligendi quod magis vellet, adhuc per duos annos illam infirmitatem tolerare, & postea ad cœlum euolare, aut tunc moriendo, per tres dies in purgatorio permanere. At ille attendens ad breuitatem temporis, quo erat mansurus in purgatorio

Parte 4.
Sum. tit.
14. cap. 9.

gatorio, & longitudinem dierum, quibus infirmitatem iam diu expertam ad hac erat passurus, eligit potius morari in purgatorio per triduum & mori. Exauditus ergo de hac luce migravit, ad ignem purgatorium pergente anima eius. Inde ad horam ab exitu suo de hoc mundo, apparuit ei in purgatorio Angelus Domini confortans eum. Interrogauitque eum, si eum recognosceret. Respondit, minimè. At ille. Ego sum Angelus Domini, qui tibi dedi optionem sumendi ex parte Dei, ad hunc locum veniendi, & triduum moram faciendi, an in illa tua infirmitate per biennium permanendi. Cui ille. Nequaquam vales esse Angelus Dei, quia ille mentiri non potest. Sed qui mihi hoc dixit, mendacium magnum expressit. Nam cum dixerit per triduum me hinc moraturum, ego iam mansi in his maximis poenis per plurimos annos (erant enim poenae adeò graues, & horribiles, vt vna sola hora videretur ei durare multos annos). Angelus verò ad eum. Tu hinc non fuisti nisi per horam, ita quod adhuc habes hic manere quod restat. At ille. Roga Dominum meum, vt non respiciat ad insipientiam meam hoc eligendo, & tu pro me intercede apud eum, vt reducat ad vitam.

*Purgatorij
penae hor-
ribiles.*

vitam priorem, & ego nedom per duos annos, sed quantum placuerit ei paratus sum tolerare infirmitatem illam: quod & obtinuit, vnde vitæ restitutus patientissimè & lætanter omnem dolorem tolerabat, pœnas purgatorij expertus. Vnde colligimus quam magna sit misericordia Dei, per quam affligit nos in hac vita ob debitas nostrorum peccatorum pœnas, magis quàm in aliâ, eò quòd solù hoc fiet in solis purgatorij pœnis.

Iu super & alia ratione tribulatio animam purificat, quando nimirum præseruat eam à peccatis sicut medicina corpus à contagiosis morbis. Præterquam enim quod homo natura imbecillis ac fragilis sit, & qualibet de causa conturbetur, facilius tamen & grauius cadit prosperitatis quàm tribulationis tempore, ita vt sæpissimè labatur per vnum, & resurgat per alterum. Hinc S. Irenæus docet venturum ante iudicij diem Antichristum, Deumque missurum multas ærumnas & afflictiones, vt iusti, afflicti & purgati ab eorum peccatis, præseruentur à noxis, quas incurrent, & rectà ad cœlum tendere possint.

Dupli-

*Lib. 5. cōtra
her. ca. 28.*

29.

44 DE TRIBVLATIONE

Dupliciter tribulatio in nobis hunc operatur effectum, partim infirmando & debilitando inimicum, partim etiam eripiendo ei arma quibus nos impugnat. Præcipuè ac principaliter nobiscum inimicitias gerit vetus ille homo & innata cupiditas seu mala inclinatio, quæ per angustias coërcetur ac refrænatur: Arma verò quibus contra nos vtitur, sunt, *Concupiscentia carnis, concupiscentia oculorum, & superbia vitæ*, quia sicuti peccata, ita & omnes mundi miseriæ ex vno aliquo trunstorum fontium oriuntur, ac propterea supremus & sapientissimus medicus diuersos nobis dolores variasque infirmitates inmitit, vt caro debilitata, subiciatur & pareat rationi, nec amplius vllis voluptatibus delectetur, quæ materiã peccandi præbent, & sunt arma quibus oppugnamur. Neque aliam ob causam nos fortunis ac dignitatibus priuat Deis, quàm vt humiliati per tribulationem à peccatorum sordibus emundemur.

1. Ioan. 2.

CAPVT VIII.

QUALITER NOS TRIBVLATIO illuminet.

Tribulationem non tantum purgare, sed etiam illuminare animã mani-